

מלכה פריג': ארבעה קירות ובעל

מלכת צה"ל בת ה-20, שהשתחררה רק השבוע, עומדת בפני דילמה. יש לה חבר קבוע, אותו הכירה בתקופת לימודיה בפנימיית בית-הספר החקלאי הכפר הירוק. היא למדה שם כלכלת-בית והוא למד רפתנות. הוא עומד להשתחרר מי-השרות הצבאי בעוד ארבעה חודשים ומתי כוון ליישם את ההכשרה החקלאית שלו ולהצטרף לאחד המושבים שבפיתח-הרפיה.

מלכה לילדת בתים, שהספיקה כבר לר-אות הרבה את העולם בזכות העובדה שאביה הוא עובד אל-על, אינה מתלהבת כל כך מהרעיון. "זה מקום שומם — מה כבר אפשר לעשות ברפיה?" היא אר-מרת. היא לא רואה את עצמה כטיפוס של חלוצה, שיעודה הוא להפריח וממות. לעומת זה היא חולמת על חיי מישפחה שקטים, רצוי עם ארבעה ילדים, אבל במקום מרכזי כדי "לראות אנשים והר-בה. אני אוהבת לבלות במועדונים, סר-טים, הצגות ומקומות רועשים. לא מצפה דווקא לחיי מותרות או בית עשיר. מסר-פיקים לי ארבעה קירות ובעל." אבל הוויכוח בינה לבין חברה לחיים ימשך עוד כשלוש שנים. זאת היא התקופה בה ייאלצו להתקין ממילא לקבלתם למושב בפיתחת רפיה. יש תור גדול.

מלכה, שהלכה ללמוד בכפר-הירוק בעי-קר מפני שהחברה בסביבת מגוריה לא ענ-תה כל כך לציפיותיה, היתה כבר נעלת-שער של שבועון צה"ל, במחנה. צילמו אותה ערב גיוסה בבגדים והכתירו את תמונתה ככותרת "בין הבחירות לבריכה". התחביב המיוחד שלה הם מירוצי-סוסים. יש גם כאלה בארץ. היא עצמה יודעת לרכב, אך אינה נוטלת חלק במירוצים. לעומת זאת היא אוהבת לנסוע לכל מקום בו נערכים מירוצים כאלה בחוות-סוסים או בקיבוצים, ולצפות בהם. כשהיא צריכה לעסק בספורט, היא מעדיפה את הטניס.

רעיה גד: לא אוהבת מסיבות

אין לה שום תביעות מופרזות מהחיים. שיתנו לה רק לחיות בשקט. עכשיו, כשסיימה את הכיתה השמינית בבית-הספר אליאנס בחיפה, היא רוצה לעבור את הצבא, להתחתן, ללדת שני ילדים ולהעניק להם את כל החום שבעור-לם, שמהעדו סבלה מעט בעברה.

החיפאית בת ה-18 מגדירה את עצמה כ"בחורה שקטה שלא אוהבת מסיבות. פעם הלכתי למסיבה וברחתי משם מהר בגלל הרעש." במקום זה היא אוהבת לשבת עם החברה שלה בבתי-הא או בבתים פרטיים, לשמוע מוסיקה שקטה ולשוחח. והחברה שלה הם בדרך כלל כאלה המבוגרים ממנה במספר שנים טובות. היא מרגי-שה את עצמה מבוגרת מגילה. "תמיד הייתי כזאת. אף פעם לא מצאתי שפה משותפת עם בני גילי."

לבעלת העיניים החומות היוקדות, המר-בה לצחוק ולחייך, אין אפילו שאיפות להבחר כמלכת-מים. "אם אוכה — מה טוב. אבל אני לא משתתפת בתחרות כדי להבחר. זה סתם כדי להעביר חודשים לפני הגיוס לצבא."

בספטמבר הקרוב היא מתגייסת. ועל השאלה אם לא העלתה בדעתה להצהיר על עצמה כשומרת-ישבת וכשרות, היא מגיבה בהלה: "לא! מה פתאום?! אני חושבת שאני חייבת משהו למדינה ושנתיים מחיי זה לא הרבה. זה המעט שאני יכולה לתת ואני שמחה לתת."

למרות שהיא כותבת שירה מגיל 8 ומת-גלה ממבט ראשון כנערה רגישה מאוד האוהבת להתבודד, אין היא חיה בעולם של דמויות: "להיפך, אני מציאותית מאוד." כל כך מציאותית עד שהיא מטפ-חת אהבה לצעיר שהכירה, הנמצא עתה במקום רחוק ושאלה לא תראה אותו במשך שנים. אבל היא בטוחה: "יש לזה סיכוי — אחרי הצבא."

